

der anlægges en Rigsretssag. Hvad siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad)? Ja han siger: Kunde der bare blive anlagt en Rigsretssag, vilde jeg være ganske enig med det ærede Medlem for Corp Amts 2den Valgfreds, og jeg antager ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds vil modsætte sig den Efterbevilling, som saar som det andet Alternativ for den anden ærede Ordfører; det kan jeg ikke tro, da det ærede Medlem engang tidligere, som han selv meget rigtigt bemærkede, har haadt denne Saa til Afgjørelse, nemlig i November Maaned. Den Afstemning, som man da foretog, havde fra de ærede Herres Side virkelig den samme Betydning som en Efterbevilling af de Udgifter, der vare afholdte ved den saakaldte provisoriske Finantslov. hvilket der altsaa end bliver Tilfældet af de to Alternativer, som den ærede Ordfører har nævnt og tænkt sig Muligheden af, er der en fuldstændig gennemført Overensstemmelse mellem de to Sider, saa jeg veed ikke, hvorfor de ville fastholde dette Slør over denne Overensstemmelse. Lad det dog blive lyst og klart for Alle, at de ere enige, fuldstændig enige, og at der ikke er Noget som helst, der skiller dem — uden Ord! — Jeg skal nu ikke følge de to ærede Ordføreres Exempel og gjentage Alt, hvad jeg sagde ifjor; det vilde være overflødig. Derimod har jeg en særlig Grund til at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af den Forandring, der er foregaaet med det ærede Udvalgsflertals Stilling nu og ifjor. Ifjor var det ærede flertals Stilling den, at det sagde, vi ville ikke lade Regnskabet passere; thi vi kunne ikke deraf se, hvilke Udgifter der ere afholdte efter den saakaldte provisoriske Finantslov, og hvilke der ere afholdte efter Bevilling. Det vilde altsaa gaa uden om, det søgte en formel udvortes Grund til at faae en almindelig Afgjørelse af hele Regnskabet. Ja, det var jo et Standpunkt, som kunde indtages, som ialtsald havde en vis formel Gyldighed — den reelle Begrundelse var sikkert meget soag. Jeg hørte i Virkeligheden ikke, at der fremkom Andet, der skulde tale for denne Fremgangsmaade end en uvis Antydning fra den ærede Ordførers Side af, at han gjerne vilde være enig med Landstinget i Behandlingen af dette Regnskab. Nu derimod er Stillingen en anden, nu vil man have en Udtalelse om selve den provisoriske Finantslov. Man har ændret sin Stilling og optaget en Del af det, som jeg havde tilladt mig at foreslaa ifjor, om end ganske vist modificeret paa en Maade, som jeg ikke kan anse for heldig. Naar jeg nu spørger: Hvad er Grunden til den forandrede Stilling, som flertallet har indtaget, er jeg meget uvidende om, hvad det egentlig er, der er foregaaet i Mellemtiden fra ifjor til nu, som har bevirket denne Frontforandring. Det ærede flertal udtaler i Betænkningen, at det anser det for ret-

test „at forstærke Indsigelsen mod at godkende det foreliggende Statsregnskab med en Paabe-rabelse af den manglende Hjemmel baade til Indtægts- og Udgiftsbevilling.“ Altsaa, efter Betænkningen skal man tro, at det var en forstærket Indsigelse, det ærede flertal ønskede at fremkomme med. Jeg tillader mig at spørge: Hvorfor skal den Indsigelse, der skete ifjor, forstærkes iaar? Jeg veed i Virkeligheden ikke, hvad der er sket i Mellemtiden. Der er gaaet nogen Tid, det er sandt, vi ere komne over i et andet Kalenderaar, og ere komne en Samling længere frem i Valgperioden. Det er sandt — men det kan dog vel ikke være nogen Grund til at forstærke en Indstilling. Det kan dog ikke være Meningen, naar vi have gjort en moderat Indstilling i den næstlemste Samling, at vi saa absolut skulle gjøre en radikal Indstilling i den sidste Samling. Det er jo dog ikke en Selsølg. Altsaa, jeg kan ikke se rettere, end at der maa være en anden Grund, og denne anden Grund er vel den ganske simple og for mig meget forklarlige Grund, at man har indset, at man gjorde en urigtig Indstilling ifjor, og derfor vil gjøre en bedre og rigtigere iaar, og det har jeg ogsaa en særdeles varm Sympathi for, saameget mere som det er min Indstilling fra ifjor, som de Herrer have søgt Tilflugt til. Jeg maa imidlertid kun beklage, at de ere komne saa galt fra det, at Indstillingen bliver endnu værre end ifjor. Ifjor var der dog, som jeg før tillod mig at sige, ialtsald en formel Gang i deres Indstilling, de vilde om hele Regnskabet sige, at det skulde ikke passere, og det var støttet paa en Grund, som, hvad man end ellers vilde mene om den, dog angik hele Regnskabet. Det var en Mangel ved Regnskabet i dets Helhed, at man ikke kunde se, hvilke Udgifter der havde Hjemmel i en administrativ Bevilling, og hvilke Udgifter der havde Hjemmel i en virkelig Bevilling. Denne Anke angik hele Regnskabet, det var til at forstaa. Men nu ville de Herrer igjen forkaste det hele Regnskab i Betragtning af, at der fra den 16de April til den 7de November 1877 er afholdt Udgifter, som ikke have Hjemmel i en vedtagen Finantslov! Det forstaaer jeg ikke, det er der ikke noget Menessee paa Sorden, som kan forstaa. Det er ikke til at forstaa, hvorfor man vil forkaste hele Regnskabet, fordi en Del af det ikke duer. Hvorfor vil man da ikke kun forkaste den Del af det, som man er misfornøjet med? Der er jo dog i Virkelighed ikke nogen Rimelighed i at forkaste det Alt sammen af den Grund. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at det ærede flertal er kommet fra Dynen og i Palmen ved de Forandringer, det har foretaget iaar. Jeg kan derfor ikke slutte mig dertil, og jeg kan saa meget mindre gjøre det, som det forekommer mig yderligere uklart, hvorledes egentlig dette ærede flertal af Udvalget indbyrdes opfatter den Forandring, det har